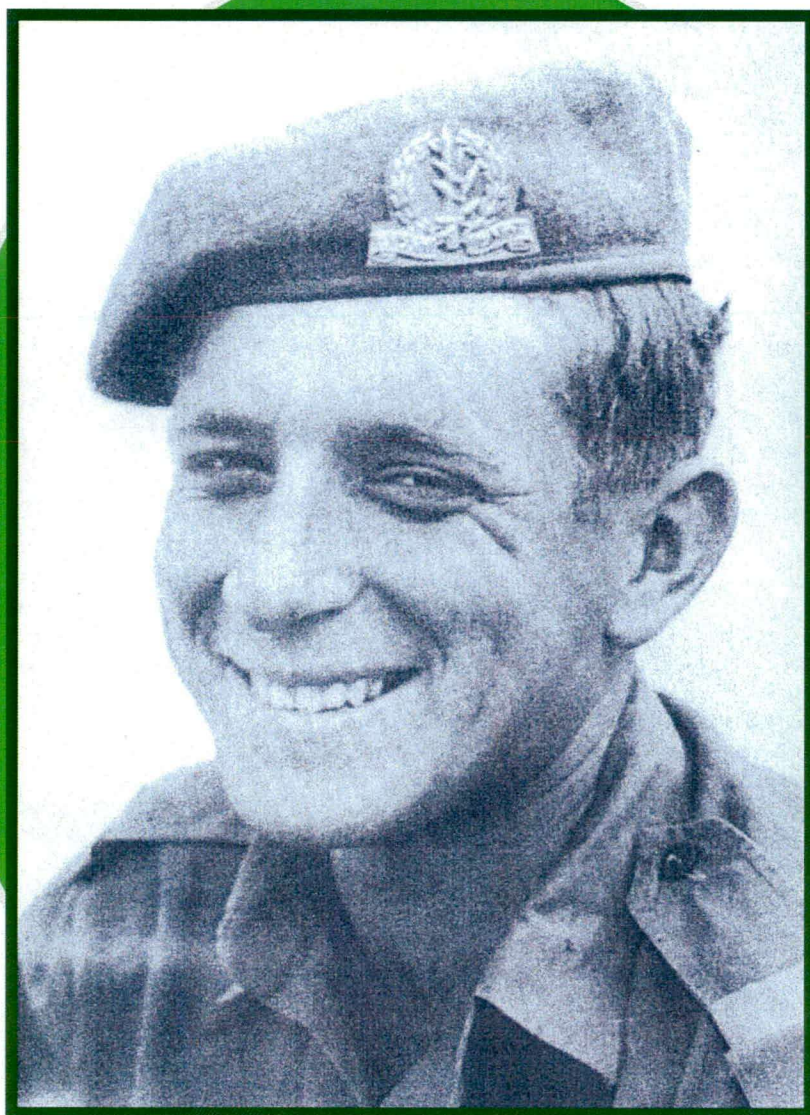

סטפן לובלסקי ז"ל

"זלא ייכרת שם המת מעם אחיו ומשער מקומו" (רות ד', י')

סמל
סטפן לובלסקי ז"ל
בן יהודית ובנימין ז"ל

נולד בתאריך ט"ז באב
תש"ט, 11/8/1949
בוורשה, בירת פולין.

נפל ביום ג' בתמוז תש"ל
7/7/1970
ליד שפך הירדן, בעת מילוי
תפקידו.

תוכן עניינים:

- ❖ דבר הסטודנטית.....עמ' 4
- ❖ דברי התלמידים.....עמ' 5
- ❖ קורות חייו.....עמ' 6-9
- ❖ ילדות.....עמ' 10
- ❖ תיכון.....עמ' 11-12
- ❖ צבא.....עמ' 13-14
- ❖ מיליון כוכבים.....עמ' 15
- ❖ סיפור הנפילה.....עמ' 16
- ❖ דברי בני המשפחה.....עמ' 17-19
- ❖ דברי החברים.....עמ' 20-22
- ❖ הנצחת סטפן.....עמ' 23
- ❖ תמונות.....עמ' 24-25
- ❖ מילים לשיר "החול יזכור".....עמ' 26
- ❖ תפילת יזכור.....עמ' 27

דבר השמועניט

זוהי השנה השלישית שבה אני משתתפת בפרויקט אלקוט ההנצחה.
בכל שנה בפרויקט מרגש אותי מחדש.
ישנה חשיבות רבה לכך שתלמידי ביה"ס התיכון לומדים על הנופלים
שלנו, על אנשים שחירבו את נפשם למען המדינה, כדי שאנחנו נוכל
להסתובב בחופשיות, לחשוב על הצטייד שלנו ולקנות אותו.
בכל שנה אני לומדת דבר נוסף על הפרויקט, בכל שנה אני מכירה
נופל נוסף, מכירה תלמידי חדשים, מתמודדת עם מצבים שונים ואני
לומדת כיצד אני, סטודנטית לחינוך, יכולה ללמד ולקרר את
התלמידים לנופלים למען ישראל.
אני חושבת ובטוחה שפרויקט זה יניח פירות והוא יתפתח ויגדל ויתרום,
לחברה הישראלית בכלל ולבני הנוער בפרט.

חשוב לזכור את החללים שלנו,
חשוב ללמוד על החללים שלנו,
וצוד יותר חשוב להנציח את החללים שלנו.
זה מה שאנו משיגים בפרויקט המדהים הזה, שממלא אותי בסיפוק,
ואני בטוחה, שגם את התלמידים ששותפים לו.

אלינור טובול,
סטודנטית לחינוך – מכילת "אפרתה".

דבר התלמידים

בזמן הכנת אלבום ההנצחה למדנו להכיר בן אדם יוצא דופן בנחישותו, באופי החד והישר שלו ובחייט המרתקים שלו.

סטבן לובלסקי נולד בפולין למשפחה חילונית וצלה לארץ עם משפחתו בשנת 1965, בעקבות המצב הביטחוני של היהודים בפולין בתקופה זו. סטבן התבלט ביסירותו כלפי אנשים, לפעמים אפילו בחוצפתו. תמיד ידע לומר את מה שרצה ולהביע את דעתו. הוא היה צולח חדש והתקשה בלימודים בגלל השפה, אבל אף פעם לא וויתר ותמיד היה נחוש בדעתו להצליח.

כשהגיע לחווה כבר שלט בשש שפות והיה נחוש בדעתו לסיים את כל הבכריות שלו בעברית. סטבן היה נחוש להתקדם לעבר המטרה. מסופר עליו שהיה אינטליגנטי וחברותי.

החברים שלו סיפרו שתמיד היה מחייך וצוחק, חבר טוב-לב ונדיב. הוא התאיים באולסט 1968, ליחידה הקרבית "גולני", אהב את התפקיד שלו ואת היחידה שלו והתאהב בהם מאוד. הוא היה חייל מצטיין וקיבל הרבה מחמאות וחופשות מיוחדות.

סטבן נפל ליד קיבוץ אלמאר בשטח הירדן בפעילות לילית, שבה הרכב שקצ בבוץ ולא הצליח לעצור. סטבן הובא לקבורה בבית הקברות הצבאי בהר הרצל ביום 7.7.1970, חודש לפני יום הולדתו ה-21.

לסטבן היו חיים מאוד קצרים, אבל הוא בכל זאת חי חיים אינטנסיביים, עם הרבה חברויות והנאה.

דרך הפרויקט גילינו בן אדם עם חיים מאוד מעניינים ומלאים בחוויות, שינויים וחברויות. נאמר על סטבן הרבה מאוד, בעיקר על ההתבטאות שלו בחברה, שתמיד נמצא בה, ועל הרצון שלו להצליח.

סטפן ג'מס באבארה והיה נחוש להצליח, היה פטריוט ולוחם. ג'מס
הרבה על סטפן גם דרך אחיו, אותו פגשו במהלך הפרויקט. ג'מס
אותו על סטפן ונהנינו מאוד מסיפוריו.
בתחילה, היה "מלחיץ" להיכנס לפרויקט, אבל ככל שמצנו וג'מס
יותר - נהנינו מלהיות הפרויקט ומהכנת האלבום.

תלמידי בי"ס חוות הנוצר:
ויקה, מתי, נהום, מאשה, סופה, ג'ודה.

קורות חייו של סטפן לובלסקי

בן בנימין ויהודית. נולד ביום ט"ז באב תש"ט
(11.8.1949) בורסה, בירת פולין. בשחר נצוריו
רחוק היה מן היהדות ולא ידע עדיין את
הסודות האנטישמית ואת הגלגול היהודי.
אולם, בשנת 1957, כאשר מלאו לסטפן שמונה
שנים, עבר על של אנטישמיות על פולין.
באותם הימים, עם שובו של אמואלקה
לפולין, החליטו ההורים לראשונה להאיר את צניו בדבר מוצא עמו
ובדבר ההיסטוריה המפוארת של עם ישראל ותולדותיו. אלה כק, סיפרו
לו על המכה שהנחיתה ישראל על מצרים במערכת סיני. דברי הוריו
מיילאו את לבו לאורו וכתוצאה מהם אמר בפסקנות: "העם היהודי
הוא העם הנבון והחזק ביותר בעולם". באותה שנה נסע אחיו הצעיר,
בן החמש, עם סבתו לביקור בישראל ושהה ארבעה חודשים בקיבוץ
שדות-ים, בבית הדוד והדודה. כאשר חזר לפולין, הייתה העברית שגורה
בפיו והוא סיפר על שדות ועל ים, על מרחבים, חברים וחופש. אלו הציג
סטפן להוריו: "בואו וניסע לשם". בשנת 1960 החלו פיטורי יהודים
ממשרותיהם הממשלתיות. ההורים החליטו לשלוח את הילדים למחנה
הקיט של "חברת התרבות של יהודי פולין". בקייטנות אלה ספגו
הילדים מעט חינוך יהודי. שם, כאילו ממקור סמוי מן העין, נבטה בלב
הילדים ההכרה בייחודם האומי. לסטפן התגלה, באחד הימים, כי
התלמידים הטובים והכשרוניים ביותר בבית ספרו הם יהודים, והוא
התגאה בכך. ימים ספורים לפני יום השנה למרד גטו ורשה נודע

לסטפן כי מתארכת קבוצת ילדים יהודיים לעשות עבודות ניקיון וסדר מסביב לאנדרטה של זיבורי הטלו. סטפן הצטרף לקבוצה וסקד על עבודתו במסירות רבה, לכבוד אלה שנתנו חייהם בעד צמח. כאשר שב הביתה, סיפר בהתרגשות על חוויותיו. באחד הימים הודיעו ההורים לסטפן כי הגישו בקשה לקבלת היתר יציאה, כדי לעלות לישראל. תחילה נתקלו בסירוב ראשון ולאחריו בסירוב שני, אולם מאבק ההורים על הזכות לעלות לארץ נמשך ובמאי 1965 קיבלו ההורים את הרישיון לעלות את פולין. בהגיעם לארץ, באוקטובר 1965, כבר החלה שנת הלימודים. לאחר שבוצעו מספר ופניות למשרדים שונים, התקבל סטפן לאולפן בעין-חרוד (מאוחד). על-אף שבתחילה התקשה סטפן בלימוד העברית ובהסתגלות לחיי החברה החדשים, הוא נקלט במהירות בחברה של בני הקיבוץ. שם שמע על גבורת החלוצים, על מלחמתם לאולפן האדמה, על מאבקם בטבע ואף בשכנים ובשודדים. שם חרש לראשונה את האדמה ועל כן גם כתב לחבריו, שנתרו בוורשה. דמות החלוצי שהלך אחרי המחרשה וידו האחת מחזקת ברובה קסמה לו.

בפברואר 1966 עברה המשפחה לאור בירושלים. עד לבחינות הבגרות נותרו לסטפן שנתיים, הוא לא שלט עדיין בשפה והחומר שהיה עליו להספיק ללמוד היה רב! אולם, הוא התמיד בלימודיו ולא התוודע. הוא השכיל להשתלב במלא המרץ בחיים החדשים וכאילו כרת ברית עם השפה ועם מנהגי המקום. הוא נטה ללימודים ההומניים, על-אף שהחל ללמוד במחנה הריאלית. המעבר ממחנה למחנה חייב ידיעה צמוקה יותר של הלשון העברית ותרבותה, אך סטפן לא הרפה מהמקצועות הקשים (כאן: תנ"ך, דקדוק, תלמוד וספרות). הוא שקד בלימודים והשקיע בהם את כל מרצו. למרות קשייו מצא פנאי לבלות עם חברים ולהתבדר בנשפים. זמן קצר לאחר עלייתו ארצה, השתתף בצעדת ארבעת הימים והמשיך להשתתף בצעדות עד שסיים את לימודיו התיכוניים. הוא היה טאה על כך ויחד עם המדליות הביא צמח הביתה אורז של חוויות, וסיפורים על החברה, הנוף והשירים. בציצומן של

ההכנות לבחינות הבגרות ברצה מלחמת ששת הימים. סטפן, שהיה אז בן שבע-עשרה בלבד, עזר בהעברת אנשים מבית "מושב הלקנים" הקרוב אל המקלט. ניצחון צה"ל היה לו מקור גאווה ושמחה. עם סיום בחינות הבגרות, נותרו שבועות מספר עד לאיסוס והוא יצא לעבודה. הוא השתכר מעט לקניית מתנות לבני המשפחה והספיק עוד לצאת לאיזת לימים מספר, שם הוקסס מן הנוף הנפלא ומן הסביבה.

הוא גויס לצה"ל במחצית אוקטובר 1968 והוצב ב"גולני". סטפן רצה מאוד לשרת בחיל-הים, כי האמין שבחיל זה יוכל לרתום את מלוא יכולתו, אולם עד מהרה למד לאהוב את יחידתו ולהתגאות בה. בתקופת הטירונות היה לוכה לחופשות שלא מן המניין, בשל היותו חייל מצטיין. לאחר סיום הטירונות, הוא נשלח לקורס מפקדי כיתות. המל"ד סיפר להוריו כי התפעל מכושר מנהיגותו של סטפן. חייל אחד סיפר בפשטות כי "הכול אהבו אותו"; מצולם לא הטריד אותו. כשדרש למלא משימה, היה טעם בדבריו; כשהיה צורך, הפסיל הוא הראשון את השרוולים, והוא היה לנו לדוגמא". ביום הצגמאות של שנת 1969 בא לירושלים עם יחידתו, אך הביתה לא הניח - כי שצתו לא הייתה פנויה עקב תפקידי השמירה והאבטחה שהוטלו עליה. הוא השתתף בפשיטה על ג'ביל רוס (הר דוב), נפצע, אך המשיך הלכה. הוא נפצע שנית, והפעם בקד עליו המפקד לא לנוע עד אשר יחלצו אותו באלונקה. למרות זאת, סטפן לא רצה שייסאו אותו והוא נצ בכוחות עצמו לעבר המסוק, שבא לחלצו, כשהוא זה דם. כשהודיעו לו, לאחר מכן, כי צומדים להוריד את ה"פרופיל" הרפואי שלו לתקופה של שישה חודשים, עשה כול אשר ביכולתו למנוע זאת ודרש להישלח לקורס קצינים. הוא נסע אפילו לבסיס, כדי לוודא שאמנם התקבל לקורס. הוא הצליח להתחיל את הקורס במועד שנקבע, אך לא יכל היה להתמיד באימונים המפרכים במשך זמן רב. הפצעים לא נרפאו והכאיבו - והוא חייב היה להימנע מן התרגילים. לבסוף חזר הביתה וסיפר בצער כי אינו ממשיך בקורס. הוא חזר ליחידתו שהייתה מוצבת אותה שעה על גדות התעלה,

מצפון לקנטרה. הוא לא הרבה לכתוב באותם שבועות ארוכים ומורטי-
עצבים. כאשר היה מטיע הביתה, בשעת לינה מאוחרת, וחולר לאחרת
בבוקר, לא היה מרבה לספר על המתרחש בחלית, כי: "מדוע אספר
לכם? כדי שתתראו עוד יותר?" ביום ט' בתמוז תש"ל (7.7.1970) נפל
סטפן ליד שפק הירדן, מול אלאמור, בעת מיאוי תפקידו והובא
למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי של הר-הרצל בירושלים.

ילדות

מתוך דברי ההורים ז"ל, שנכתבו בספר לזכרו של סטפן, "בראשית הדרך":

"סטפן נולד בורשה, שם שבוצות לאחר שצנח את צרפת. הוא היה ילד

מפותח ובריא, בעל ציניים
כחולות, שיצר בלונדיני כהה,
"קלסטר פנים ארי" - מראה
טוב - כמו שאמרו בפולין.
כשאמרו לסטפן 8 שנים, החל
פולין אל של אנטישמיות.

באותה תקופה החליטו ההורים לספר לו על מוצאו ורקצו ובנוסף לכך
- על המכה שהחיתה ישראל על מצרים ב"מבצע קדש". סטפן התמלא
לאווה ופסק: "העם היהודי הוא העם הנבון והחזק בעולם".

באותה שנה נסע פיטר אחיו לישראל ושהה אצל הדודה בקיבוץ "שדות
יט". כאשר חזר, סיפר דברים טובים על ישראל. מאותו הרגע, סטפן

רצה מאוד לעלות לישראל
ולחיות עם את חייו, אך להוריו
לא התאפשר דבר זה כלל.

כשהגיע היום, בו יכולו לספר
לסטפן שהחליטו להגיש בקשה
לקבלת רשות לעלות את פולין

ולעלות ארצה, סטפן התרגש מאוד אך לאחר כמה דקות הפטיר: "לא
מאמין שירשו לנו". קיבלנו שתי הודעות סירוב, ולבסוף, במאי 1965,
קיבלנו רשות לעלות את פולין.

הגענו ארצה ב-28 לאוקטובר, 1965. ההורים נכנסו לאולפן בנתניה
וסטפן ואחיו נסעו לקיבוץ "שדות יט", אל קרוביהם.

היכּוּן

"כּסּטפּן ואחיו הניצוּ לְקִיבוּץ, היוּ
צריכים הוריו לְדאוג לָהֶם לְמוֹסֵד
לְיִמּוּדִים. שְׁנֵת הַיִּמּוּדִים כּבֵּר
החלה ולא נמצא מקום לְסֵטפּן,
עַד שֶׁלִּבְסוֹץ הוּא הִתְקַבֵּל לְאוּלְפֵן
בְּצִין חֲרוֹד. בְּאוּלְפֵן עָשָׂה אֶת צִדְדֵיו
הֶרָאוֹנִים. הִתְנַאֵץ הָיוּ קְשִׁים
וְהִסְבִּיחַ לָרֵה, אֶךְ כִּשְׁהִינֵצוּ מִדִּי
שְׂבוּעַ לְבִקֵּר אֶת סֵטפּן, נֹכַחוּ הוֹרָיו
לְדַעַת, שֶׁהוּא נִקְלָט בִּמְהִירָת בְּקִיבוּץ

– הַקִּיבוּצְנִיקִים כּבֵּר הִכִּירוּ אוֹתוֹ וְרָאוּ בּוֹ בְּחֹר חֲרוּץ וְרִצִּינִי. בְּכִבְרָאֵר
מִצֵּא הוֹרָיו עֲבֹדָה בִּירוּשָׁלַיִם וְעֲבָרוּ לָשֵׁם, אֶךְ לֹא הָיָה לָהֶם מְקוֹם
מְאֹרִים. סֵטפּן ואחיו "סוֹדְרוֹ" עִ"י עֲלִיית הַנוֹעַר בַּחוּלּוֹת הַנוֹעַר הַצִּיּוֹנִי
שֶׁבְּדִרוֹם הָעִיר. לוֹ הָיִיתָ תְּקוּפָה קֹשֶׁה עֲבֹרֵם, וּבְמִיּוּחַ בְּשִׁבְלֵי סֵטפּן,
מִשּׁוֹם שֶׁהִינֵצָה תְּקוּפַת בְּחִינּוֹת הַבָּאֵרוֹת, שֶׁנִּמְשְׁכָה שְׁנֵתִים בְּלִבָּהּ,

וּבְשְׁנֵתִים אֵלֶּה הָיָה עֲלָיו לְסִכּוֹ
כֹּחוֹת לְדוֹלָה שֶׁל חוֹמֵר בְּעִבְרִית.
אֲבִיו עָזַר לוֹ בְּבְחִינַת הַבָּאֵרוֹת
בְּהִיסְטוֹרִיָּה. הָיָה מְקַרֵּא לוֹ אֶת
מֵה שֶׁכָּתוּב וּסֵטפּן מְקִישֵׁי לוֹ
בְּקֹשֶׁה רַב, מִתְמַצֵּת וְרוֹשֵׁם. סֵטפּן
אֵהָב מְאֹד אֶת חֲבֵרָיו בְּיִי"ס וְהָיוּ
בְּעִמִּים שֶׁהִעֲדִיף לְהִישָׁאֵר בְּשֵׁת

בחווה ולא לחזור הביתה. בציצוֹמן של ההכנות לבטרות, פרצה מלחמת
ששת הימים. אווירה זו הטרידה את התלמידים ביו"ס, אך בסטפן זה
לא פגע. הוא הצליח בלימודיו למרות המלחמה.
בזמן לימודיו השתתף סטפן בצעדת ארבעת הימים והמשיך להשתתף

בה מדי שנה עד שסיים את
לימודיו.

כבר ביולי 16 שלט ב-6 שפות
ברמה טובה מאוד. הוא היה יליד
אינטליגנטי, שלמד המון, ואהב
חברים ואנשים. סטפן אהב את
המקצועות: תנ"ך, דקדוק,
תלמוד וספרות. הוא התעקש

לעשות את הבטרות בעברית והצליח בכך. סטפן עשה את כל הבטריות, חוץ
מבטרות אחת, שהחסיך.

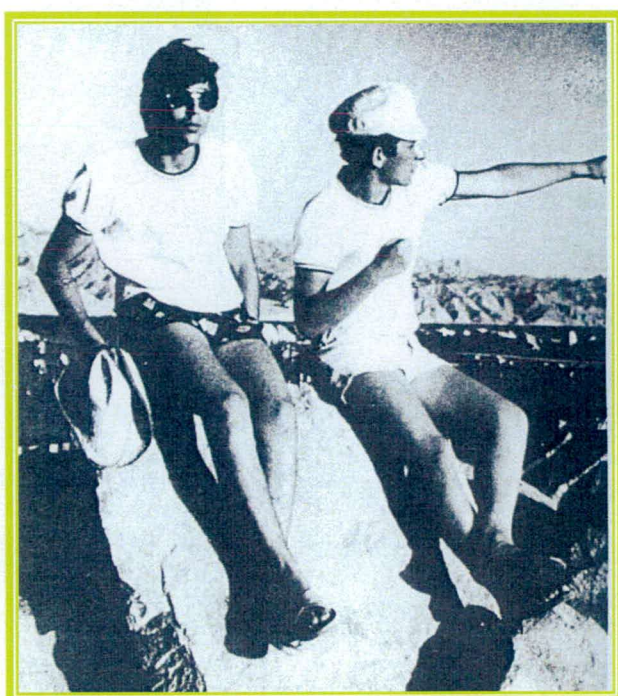
צבא

"עם לאחר בחינות הבגרות, הכין את עצמו סטפן לשירותו הצבאי. עד הגיוס, התחיל לעבוד ובכסף השתמש לקניית מתנות לבני המשפחה ולהוצאותיו. ימים ספורים לפני הגיוס יצא עם חברו הטוב, גדי, לטיול באילת, עיר שמאוד

אהב. סטפן רצה מאוד להתגייס לחיל הים. הוא האמין שבמקום הזה הוא יוכל לתרום את מלוא יכולתו. משום מה, הוא לא התקבל לחיל

הים ונשלח ל"גולני". היה יוצא לחופשות קצרות, שהיה מביא אליהן ציוד ויגע ושאותן ניצל לשינה ארוכה וטובה. לאחרת, היה יוצא מסודר ורצון מן הבית, כאילו פגשה עם נצרה אהובה. את חופשותיו התקופתיות היה מקבל כפרס על היותו "חייב מצטיין". במהלך שירותו נשלח לקורס מכ"מ. חיליו סיפרו עליו כי:

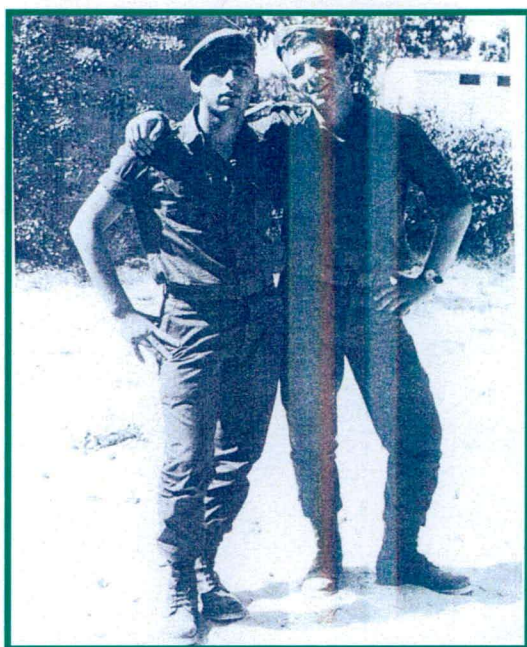

" מוצאם לא הטריד אותנו. כשדרש שנמלא משימה היה טעם בדבר. כשהיה צורך לעבוד, הפסיד הוא, הראשון, את השרוולים וממנו לקחנו דולמה".

ביום העצמאות ב-1969 בא לירושלים עם יחידתו, אך לא הביא הביתה. הם עסקו בתפקידי שמירה. הוריו היו גאים בו כ"כ. הם סיפרו שהיו

מחכים ומצפים לבואו וכשהיה מביט, היה מתפנק באמבטיה טובה,
ושומע שירים בקולפי קולות, אך לא אמרו דבר, כי אפשרו לו לעשות
מה שלבו חפץ.

ערה אחד, גדי, חברו של סטפן, התקשר וסיפר שסטפן נפצע קל. "שם
דבר מיוחד" - אמר. הוריו הלכו לבקר אותו בבית החולים ושם גילו

את מה שקרה: סטפן השתתף
בפשיטה על ג'בל רוס (הר דוב).
במהלך הפשיטה נפצע, אך
המשיך הלכה. לאחר מכן, נפצע
שנית והמפקד פקד עליו שלא
ללבו ממקומו ולחכות לחילוץ.
סטפן לא רצה שייסאו אותו
באלונקה, לכן הלך בכוחות
עצמו, לה דם, ונע לכיוון
המסוק. בבית החולים שיבחו
אותו על חוש ההומור. לאחר

מכן הודיעו לו, כי עקב הפציעה יורידו לו את הפרופיל למשך שישה
חודשים. סטפן התעקש, למרות זאת, להמשיך כרגיל ולהצטרף לקורס
הקצינים בזמן שנקבע לו, וכך היה. הפצעים, שלא נרפאו למחר, הקשו
על סטפן בזמן האימונים, וסטפן החליט להפסיק את הקורס ולחזור
אל החברים שלו, שיסבו על גדות התעלה, מצפון לקנטרה".

מיליון כוכבים/ עמית פרקש

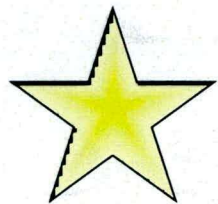
מילים: יפתח קרזנר
לחן: יפתח קרזנר

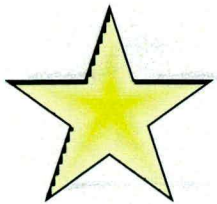
רצית לעוף, רצית כבר הלאה
עם חצי חיוך עלית למעלה
מיליון כוכבים בשמים
תופסים את הצבע שלך בעיניים
תן רק עוד שניה אחת, לומר לך שלום

רצית לעוף, הלכת רחוק מדי
בתוך הטרופ, אין מי שישמור עלי
מיליון כוכבים בשמים
תופסים את הצבע שלך בעיניים
רציתי שניה אחת, לומר לך שלום

אני רציתי לשיר
אתה הרמת גיטרה
מלאך מנגן לי עכשיו
אז אתך אני שרה
מיליון כוכבים בשמים
תופסים את הצבע שלך בעיניים
רציתי לשיר אתך, לומר לך שלום
רציתי שניה אחת, לומר לך שלום
תן רק עוד שניה אחת – לומר לך שלום.

"תן רק עוד שניה אחת – לומר לך שלום"

סיפור הנפילה

"בעת אימוני הקיץ, בשעות המוקדמות של יום השבעה ביוני, 1970, בסביבות שבע הירדן מול אלמלך, בקד אסון את הלח"מ שבפיקודו של ילדנו, סטפן, בהיותו בו עם עם שניים מחייליו. סטפן היה בפעילות אינפנט, שבה לא נהא עם אורות. הנהג נרדט ושקצ בתוק בוצ. סטפן לא הצליח להימלט מהרכב ונהרג במקום. לאחר מותו של סטפן נודע למשפחה, שהמבצע, שבו השתתף סטפן ונהרג, צויר היום לצה"ל באימוד לקחים רבים אצתידי. ידיעה זו ניחמה, באידת מה, את המשפחה – עלפחות, צה"ל הרוויח מידע בנושא זה, ויכול למנוע תאונות כאלה ואחרות בעתיד".

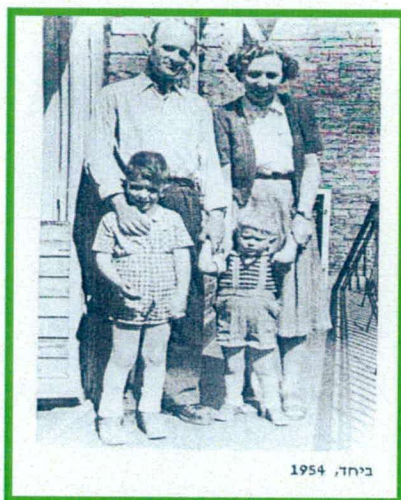
"על הר הרצל, בלב
ירושלים, על יד גדולי
האומה, על יד חייליה
הקטנים, שבלעדיהם
אין גדולה לעם,
ישן סטפן שלנו –
הצעיר,

דברי בני המשפחה

הארץ מתפתחת. ירושלים מתמלאת עוד ועוד לבה ואור. מסביב הומים החיים, החיים שאתה אהבת, סטפן, בכל לבבך, בכל נפשך ובכל מאודך, ופנתת לעצמך ללא חשש, בידיים נקיות ובלי צעיר ולק. אק לא הספקת לחיות בארץ הזאת אפילו חמש שנים שלמות; אף לא מלאו לך 21 שנה - ונקטת; נקטת בראשית הדרכך.

סטפן - דאגת לאמא, לאבא ולאח שלך. לא הנחת לנו לדאוג לקשייך, לאורלך. לימדת אותנו להתעבר, בן יקיר.

סטפן, בן, לא ידעתי שהימים והלילות כה ארוכים.

ביחד, 1954

כמעט שנה עברה, מיום שכתבתי לך בפעם האחרונה. בתקופה זו עברו עלינו דברים רבים, ואינני יודעת כמה להתחיל. לזכרת אני את היום הראשון בבוקר האחרון שלך. איוויותי אותך אף הדלת, נשקתי אותך והחלפתי על ראשך. כה רצון, לך ויפה היית, אך רחוק מאתנו. אף מה הרהרת בני בבוקר זה? מדוע הייתה דאגה על בניך? האם חשתי שלא תשוב הביתה?

כשאני מאלף בזיכרונאי את ביקורך האחרון בבית, נדמה לי, מוט מה, שידעת מה עתיד לקרות לך ולנו שלושה ימים אחרי כן. עודני שומעת את קולך המתחנן: "אימאליה, תני לי ליסון, אני צויץ". יאנק שאף אותך אז: "אם כן, סטפן, האם כבר החלטת מה תעשה כשתשתחרר מהצבא?" ואתה ענית: "נשאר עוד זמן רב כל כך. דברים רבים עוד עלולים לקרות בשנה זו".

האננס ידעת?

חמודי, אינני רוצה לספר לך סיפורים עצובים. לא אהבת עצבות. היית בריא, גבוה, יפה וצירי. אהבת לצחוק. הייתה בק שמחת חיים. לפעמים חשבתי שאינך רציני די הצורך. ביית בן שלוש, חמש, שבע, שבע עשרה, ואני חשתי שאינך בשל מספיק על פי אילך. ציפיתי שתהיה מבוגר יותר. טעיתי. רציני ואחראי היית מרבית שנותיך, אך חשול יותר, היית בעל לב מרשים, ישר וטהור לב. חייך עברו עליך כלהבה, כשלהבת עצומת חום ואור, הנדלקת מהר וכבה כהרף עין. כשאני הולך בק, אני רואה ילד יפה ובריא. בצבא, מצולף לא נראית לי להתחבט בעציות קשות ביחס לאידולך ולהתפתחותך. היית נוח לבריות כתינוק וכזאטוט, ואיש רעים להתרועע כנער. אינני לזכרת דבר רע אחד שצוללת. אמת, פה ושמ התעצבנותי, לעתים צעקתי ופעם - פעמיים הרמתי יד. אבל אתה הרי יודע, זה לא היה ברצינות. זה היה סתם, כך האופי שלי. פשוט, תלונה מהירה, מהירה מדי של מבוכה, של התפרצות פליזה. לא, לא נהגתי תמיד בהתאם לכלליה של תורת הפדגוגיה.

באמת, אהובי, רק רציני שתלדך ותהיה בנוי, נבון וישר דרך. וכך היה, בן. היית לאדם טוב, יפה מבנימ ומחולץ. לב פתוח היה לך ושמ ראש פתוח, ומעל לכול הרבה, הרבה רגש והבנה לזולתך ולכל הסובב אותך. הצולף היה צולמך, יק'רי, אך לא הספקת להתחיל... וכבר סיימת. זה עתה נהיית... והנה, אינך עוד.

קטנטני שלי, עם שיצר בהיר וציניים כחולות שידעו לבכות ולצחוק - לבכות ולצחוק גם יחד. ידעת להתלחך כאיש מבוגר, ורגע אחד אחרי כן לשכב על ידי על המיטה ולהירדם כתינוק. היית חלקי, סבלני, חייץ מצולה, ועם זאת נמלאת חרדה כאשר רופא השניים ביקש שתפתח את הפה לצורך טיפול.

אהבת את הבית שלך, שחרת על כל חפץ בו, אך גם יכולת להתרחק מאתנו, לא לכתוב ולהעמיד פנים שלא אכפת לך.

מצולף לא דאגתי לעתידך. בטחתי בק, בשיקולך ובאורלך, כיוון שהיית בריא, שלם, טוב, חרוץ, אמיץ וישר. הרי הצולף שייך לאנשים כמותך! טעיתי טעות מרה. הצולף אינו לך, אהובי, קטנטני הדול! אינך עוד בינינו.

נשאר לנו רק לזכר, לזכר אישיותך הכבירה.

ואת לזכר נשמור ונכבד.

דברי החברים

צבא הגנה לישראל

יחידה 73 446

ה' תש"ז תל"ז

לדבר סטפן אבססי טיי.

בנכח סטפן נפל בקר ואלו תחילתו הולכי לנח בירון
ביום שני 6' הולכי תש"ז.

סטפן היה תחת פקודתו כמח"ב הפלמ"ח א' הציוד
הבוקרים הראשון. האשק תקופתו שלח היה מח"ב הפלמ"ח הראשון
אליה הוציא הפלמ"ח, והלחם האשק זה של הפלמ"ח אשק
אשק. האשק הפלמ"ח אלו נפץ וכלהאשק הציוד הפלמ"ח ואשק
הקלל הלחם הפלמ"ח נוסף.

סטפן היה אשק אשק ואשק אשק, אחרי ואשק
יוצא לשמירה אלו אשק הפלמ"ח. הוא היה אשק אשק
החידל ואלון הפלמ"ח. בשל תבונה אלו התקדם באשק פן
התחיל וכן בדחל.

הוא קבל אלו ב אשק אשק אשק אשק ואשק
דון ב אשק. היה נקל אשק אשק אשק אשק
אשק.

הוא נפל בקר לפיכך אשק כח"ל בקר תחילתו אשק
יוצא אלו אשק אשק אשק אשק.

אולי הוא אשק קלל אשק

אשק הבוקרים הראשון אשק אשק.

כח"ב אשק
אשק
אשק

91/1
(17/100)

חוות הנוצר הציוני

צ"ש ד"ר ישראל אולדשטיין

משפחת אובלסקי היקרה,

בצער רב שמציתי על נפילתו של
בנכמי היקר סטפן אובלסקי, זכרוננו
לברכה, מוארי חוות הנוצר שלנו,
שאלה אני מרגיש ראשי קירבה
מיוחדים.

לבי ולב האומה כולה דאג על כל
בן יקר שנופל על מזבח המולדת,
וכאשר מדובר באחד ממוארי החווה,
הרי שלבי דואג שמצתיים.

מקווה אני שתמצאו את הצול
הפנימי להתגבר על צערכם, וכי
תמצאו ניחומים בצובדה שבנפילת
בני יקרים אלה, הם מצווים לנו
את החיים.

מי ייתן ונזכה במהרה בימינו לשלום
המקווה, אשר יביא ניחומים בכנפיו.

"הוא היה חבר טוב. אפשר היה לדבר אתו על
הכול ולזהות בטוח שהוא לא ילעג לדברי. הוא
היה מלא בשמחת חיים, מלא בתמימות ובעיקר,
בן אדם טוב – תכונה זו בלטה אצלו במיוחד.
הוא האמין בקני אדם ובטוב ליבם, וכאשר
הבטתי אל תוך עיניו הכחולות, היה קשה שלא
להאמין בכך גם. סטפן אהב בכל הלב, בלי
חשבון. היה רכש חברים בקלות והיה אהוב על
כול מי שהכיר.
הוא התרגש מאוד לקראת השירות הצבאי, וכל
פעם חזר מרוצה מהתפקיד ומחבריו בצבא.
קשה לי לדבר עליו בזמן עבר..."

דינה פרי

"אומרים עליו שהוא היה נעים, הזן, נחמד,
חייכן, גבוה, יפהפה ונפלא. אומרים שהיה
אהוב ואהב לאהוב... ודיוק כזה הוא היה!
סטפן היה כל מה שאמרו עליו ואף יותר מזה.
הייתי מדריכו והוא אף פעם לא הפסיק
להפתיץ אותי!"

הוא נראה ביישן, רכרוכי וחלש, אך הוא היה
בדיוק ההפך מזה. היו לו חוש הומור וצדינות
טבעית. עצותיו עלו להרבה חברים בצרה,
ולמרות כל קשיי השפה, הוא היה בין היחידים
שהוציאו תצודת בזרות כבר במכה הראשונה.
הוא הציג ליחידה מובחרת ביותר בצבא
והצליח בה מאוד.

הוא הפתיח בכל פעם מחדש.
את ההפתעה המלצצת ביותר שזר
לסוף... הוא הלך ללא אזהרה."

"היה אהוב ואהב
לאהוב"

"היה טוב, הטון,
נחמד וחייכן"

"עם ברעצים
האחרונים לא אבד
קור-רוח"

"הוא טיף בתוכו
לב יהודי-ישראלי
ההולט בחוליה"

ס פ פ

"תמיד הייתה
לרוצו מושט
לצירה"

"סטפן היה מחוה
את דעותיו בעזרת
החיוב"

"לימדת אותנו
להתאבר, בן יקיר"

"הוא היה מפקד
טוב"

הנצחת סטפן

❖ לאחר נפילתו יצא

לאור ספר לזכרו,

בשם "בראשית

הדרך", ביוזמת

המשפחה ומכריו

הרבים.

❖ על קרקעות קיבוץ שדות-ים, מקום שסטפן כה אהב,

ניטעה חורשה של 1000 עצים להנצחת שמו: "ולא

ייכרת שם המת מעם אחיו ומשער מקומו" (רות ד' 10).

❖ בבי"ס בו למד, "חזות הנוער הציוני", הוקמה אנדרטה

לזכרו ולזכר כל הנופלים בוגרי החווה, שנהרגו בעת

שירותם הצבאי.

תמונות

סטפן
בילדותו

סטפן בצה"ל

סטפן עם משפחתו

סטפן בירושלים, 1965

סטפן בצדית ארבעת
הימים, 1967

12

קנימי ונעלה ציון (ירמיה לא ה)

תעודה מצדית 4
הימים, שבה השתתף סטפן

סטפן בצבא

החול יזכור- חוה אלברשטיין

מילים: נתן יונתן

לחן: נחצ'ה היימן

החול יזכור את הגלים, אבל לקצף אין זוכר,
זולת ההם, אשר עברו עם רוח לילה מאחר,
מזיכרונם הוא לעולם לא ימחה. (לא ימחה)

הכול ישוב אל המצולות, זולת הקצף הלבן.
נרות הלילה דעכו, הידידות, האהבה,
הנעורים שבאו פתע אל סופם.
(הנעורים שבאו פתע אל סופה)

כמוהו, גם על חוף ליבם, רטט אז משהו חיוור
והם רשמו בתוך החול, כשהירח העובר
האיר פתאום פנים זרות ושחוק רפה. (ושחוק רפה)

היו שם קונכיות ריקות, שנהמו קינה של ים
ובית עלמין על הגבעות ושניים שחלפו דומם,
בין החצב והקברים והשקמה. (והשקמה)

הכול ישוב אל המצולות, זולת הקצף הלבן.
נרות הלילה דעכו, הידידות, האהבה,
הנעורים שבאו פתע אל סופם.
(הנעורים שבאו פתע אל סופם)

תפילת יזכור

יִזְכֹּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנָיו וּבָנוֹתָיו,
הַנָּאֲמָנִים וְהָאֲמִיּוֹצִים, חַיֵּי עֶבֶא-הַגָּנָה לְיִשְׂרָאֵל,
וְכָל לִוְחָמֵי הַמַּחְתָּרוֹת וְחֲטִיבוֹת הַלְּוָחִמִּים
בְּמַעֲרְכוֹת הָעָם, וְכָל אֲנָשֵׁי קְהִילַת הַמּוֹדִיעִין
וְהַבִּטְחוֹן וְאֲנָשֵׁי הַמִּשְׁטָרָה אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם
בְּמִלְחָמָה עַל תְּקוּמַת יִשְׂרָאֵל,
וְכָל אֱלֹה שֶׁנִּרְצָחוּ בָּאָרֶץ וּמְחוּצָה לָּהּ
בְּיַדֵּי מְרַצְחִים מְאָרְגָּנֵי הַטְּרוֹר.

יִזְכֹּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבָּרַךְ בְּזִרְעוֹ וַיַּאֲבֵל עַל זֵיו הָעֲלֹמִים
וְחֻמַּדַּת הַגְּבוּרָה וְקִדְשַׁת הָרִצּוֹן וּמִסִּירוֹת הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר נִסְּפוּ בְּמַעֲרָכָה הַכְּבֵדָה.

יְהִיו חַלְלֵי מַעֲרְכוֹת יִשְׂרָאֵל עֲטוּרֵי הַנִּצְחוֹן
חַתוּמִּים בְּלֵב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דּוֹר

